

Зміст

Від автора.....	3
Гени порядкують.....	4
Особливості місцевості та жодного шахрайства.....	36
Найважливіше з мистецтв.....	70
Закономірніше, ніж випадковість.....	92
Багатобічна медаль.....	110
Епілог.....	140
Слова подяки.....	146

Від автора

За допомогою старого щоденника Таїс продовжує відновлювати у пам'яті історію свого першого кохання.

Вона вже пригадала, як мріяла про дорослі відносини й водночас шукала спосіб гідно провести останнє літо дитинства, через що опинилася вожатою в оздоровчому таборі. Там на неї чекала справжня пригода: таємничі залицяння, саме знайомство із Левом і, зрештою, побачення, сповнене близькості та зізнань, що надалі перетворюються на вихідну точку у напрямку важкої розлуки, яка тривала понад двадцять років.

Багато подій відбулося відтоді.

Таїс стає матір'ю.

Лев — батьком.

Вона щосили намагається підлаштувати у буденне сімейне життя болісні спогади — поталанило, що чоловік, Єгор, заради змоги бути з Таїс, терпить усі її забаганки.

Він шукає собі виправдання за скоєне, а знаходить безліч талантів, що допомагають просуватися кар'єрними сходинками й вдало маскують нечисте сумління. Пощастило мати за дружину Дануту — жінку старшу за себе, освічену, мудру, здатну любити й підлаштовуватися.

Їхні діти — Ася і Нік — наслідуючи батьків і, ні сном ні духом про це, знайомляться, захоплюються громадською справою, потайки закохуються одне в одного. Йі заради спільної мети — об'єднуються.

А ще є Регіна — давня подруга Таїс, котра за часів студентства конкурувала з нею у відносинах з протилежною статтю. Наразі ж Регіна прагне збагнути, що відбувається — дивна поведінка кожного члена родини Шевчуків не дає спокою, змушує діяти на власний розсуд і призводить до випадкового знайомства з Данутою.

Разом вони потрапляють у гості до Ніка й потрохи відслоняють завісу, проте й гадки не мають, що вимріяна зустріч Таїс із Левом уже відбулася. Йі навіть двічі.

Вперше — у дивному кафе під назвою «Вгадай».

Вдруге — у селищі Раївка, на території маєтку, де мешкає підліток Філ, син начальника того оздоровчого табору.

Колись закохана пара, не маючи змоги жити далі без з'ясування край важливих для себе речей, чимдуж готується до сумісної подорожі. Йі вплинути на ухвалене, начебто єдине правильне, рішення навряд чи щось здатне.

Гени порядкують

Зі щоденника Т. М. (Таїс Марченко)

Назад повернувся пізно.

Лев не дав отямитися після розповіді. Потягнув мене до моря, влаштував змагання з підводного плавання, далі — турнір з «млинів» і пошук каменів з дірочками. Я справді відволіклася і думала тільки про одне: от би якнайдовше це не закінчувалося.

Ми знову опинилися серед валунів і дерев на підстилці-рушнику, яку охороняла моя сумка-рюкзак із щоденником і незначним запасом питної води. За сумісництвом рюкзак слугував чудовою подушкою під узголів'я, і ми знову ним скористалися. Танок родимок на грудях Лева щоразу наближався до мене впритул, ніби прагнув залишити відбиток-тавро, але щоразу роздумував і відмежовувався на безпечну відстань, набирався сил і мужності, щоб удатися до нової спроби, і врешті вдарити по гальмах і плавно позадкувати.

Лев завмер наді мною, застиг, ледь торкаючись волоссям на грудях моїх грудей. Мить — і до них притиснулися родимки (збулася їхня мрія?). Ще ривок — і руки Лева просунулися під спину, згребли мене в оберемок і перевернули, не залишаючи змоги для опору. Я опинилася зверху на чоловікові, що лежав горілиць, і разом ми угамовували дихання, збите з ритму, не наважуючись поворухнутися і вимовити бодай слово.

...Дорога назад складалася з наших сплетених між собою долонь, швидко зникаючих слідів на мокрому піску і легкого вітерцю, що допомагає не зменшувати темп.

Дівчинка Тая залишилася серед каменів — розчинилася під крики доскіпливих чайок і шум однодумця-прибою. На територію табору поверталася подорослішала Таїс, молода дівчина, в голові якої оселилася невагомість і витіснила геть усі думки, крім однієї, що кружляє серед кола родимок на чоловічих грудях.

— Тобто я не помилився? Це справді була твоя мати? — присвиснув Нік, сідаючи за кухонний стіл навпроти розбурханої Асі, що схвально кивала у відповідь. — Оце день! Що між вами сталося? З'явилася нізвідки й розчинилася в нікуди. Данута...

— Марківна.

— Данута Марківна — природжений розвідувач! Вдала, що ви не знайомі. І чомусь знає Регіну.

— Я сама у шоці. З мамою щось не те, — Ася потерла рукою біля скроні й знизала плечима. — Ці картини... вони викликали в ній напад філософії...

— Взагалі-то, це нормальна реакція, — усміхнувся Нік. — Татко точно зрадіє, він мріяв спонукати людей на роздуми за допомогою творчості, бо інакше, цитую: «Ціна — мідний гріш творінню, якщо воно не змусило мозок хоч якось поворухнутися».

— Змусило, навіть, я б сказала, занадто. І не тільки матусин мозок. Я дещо згадала з дитинства, завдяки чому дещо заплідзила — з області неймовірного.

Ася проказувала швидко, наче боялася передумати вимовити вголос те, що вже сформувалося у певні висновки й крутилося на язичку, готуючись до оголошення. Вона постукувала пальцями по столу і раз у раз опускала очі, не витримуючи пильного погляду Ніка.

Нік накрив руку Асі своєю долонею. Пальці кинули вибивати ритм, слова сповільнилися, ніби важлива персона, котра вимушена рятуватися втечею, нарешті позбулася переслідувача і, озирнувшись увсебіч — чи не помітив хто «ганьби», перейшла на крок, щоб чинно рушити далі у своїх невідкладних справах.

— Як на мене, наші батьки знають одне одного...

— Звідки тобі прийшло? — Нік посилив тиск на долоньку Асі, та мимоволі поворухнулася. — Пробач, я ненавмисно.

— Мені не боляче. Мені незрозуміло, що їх може пов'язувати, але зв'язок точно існує. Ця мамина дивна цікавість із приводу вашої квартири і ухилення від відповіді з приводу мого імені.

— Так, до речі, збіг той ще. Ти ніколи не казала, що тебе звуть Таїс.

— Таїсія. Скорочено — Ася.

— А моя мати — Тая, для найбільш наближених. Але значення збігу від цього істотно не змінюється. Хто вирішив тебе так назвати?

— Якби я знала...

— Якби знала, ми скоріше б визначили правдивість твого припущення щодо ступеня знайомства наших предків.

— Гадаєш, мене назвали на честь твоєї матері? Маячня...

— Маячня зазвичай і є правда, принаймні, у мене повсякчас так. Що неймовірніша думка залітає до голови, то якнайбільше шансів на її втілення. Що кажуть твої з цього приводу?

- Мовчать, мов риби...
- Ну, припустимо, не такі вже риби й мовчазні, як прийнято вважати...
- Мої — безнадійні!
- ... віщають по-різному: стінками плавального міхура, скреготом зубів або тертям зябрових пластинок.
- ... Раз змалку запитала й заріклася.
- Усе виходить через вид і місце існування, і так, залежно від віку ця «мова» зазнає змін... Бабусі, дідусі?
- Та сама історія.
- Тоді коло можливих варіантів розширюється. Хто завгодно міг вигадати тобі ім'я таке саме, як у моєї матері. Якщо виключити збіг, то — мою маму міг знати твій батько, твоя мати, вони обидва, далі те ж саме, але з бабцями-дідусями і так далі можна продовжувати довго й нудно. Давай запитаємо.
- Кажу ж — марно.
- У твоїх — так, але є ще мої. Батько, наприклад. З мамою навряд чи прокотить. Регіна — вона зазвичай у курсі подій.
- Нік озирнувся на всі боки у пошуках телефону, виявив його на столі, і потягнувся, щоб узяти, але Ася висловила нове припущення, яке щойно спало їй на думку:
- Слухай, Ніку... а раптом ми з тобою брат і сестра?
- І Нік мимоволі відсмикнув руку, звільнив долоньку Асі й простав спину так, ніби раптово отримав палицею за сутулість і зведені плечі.
- Хіба... маячня ж цілковита!
- А отже, згідно з твоїми ж словами — саме вона і варта уваги. — Ася посміхнулася і весело додала:
- Та жартую я, точніше, просто ляпаю язиком. Ну, погодься, відповідно до жанру — висновки напрошуються... Подивися, — Ася дістала із сумочки, що лежала поруч, кругле двостулкове люстерко, розтулила перед обличчям і прокоментувала побачене. — Колір очей збігається, та й риси, погодься вже, — майже одне лице... Ніку, невже... ти жодного серіалу не дивився?
- Якщо брати за взірець серіали, — схаменувся Нік, його плечі трохи розслабилися і на обличчі з'явилася посмішка, — ми маємо виявитися близнюками...
- Двійнятками!
- ... Двійнятами, розділеними долею і закинутими до сімей з протилежних соціальних шарів.
- Геть-чисто! І обидва потерпати.
- Один від нестачі уваги... батьків одне до одного.

— Інша саме від того ж.

— А потім зустрітися і...

— Закохатися?

— Що, власне, і сталося... Блін, Асю! — Нік підвівся з-за столу, кілька разів пройшовся кухнею, від вікна до дверей і назад, потім повернувся на місце і проникливо подивився на Асю. — Це ж маячня!

— Ти про «закохатися»? — Асина посмішка змінилася покусуванням губ, люстерко полетіло вбік.

— Я про близнюків. — Нік грав жовнами і терпляче витримував погляд.

У тиші, що запанувала, виразно сопів холодильник, ніби радів з нагоди бути почутим. Надривався, бідолаха, щосили, вичавлюючи максимум зі своїх сучасних можливостей. Але не витримав байдужості, протяжно крякнув на видиху й розчаровано завмер, підкоряючися загальній тиші.

Нік і Ася вшанували поглядом утихомирену махину і, наче за вказівкою, розсміялися.

Перші перекати сміху викликали лише корчі та «риб'яче» хапання повітря ротом, через що слова виявилися не здатні пробитися. Здійснюючи марні спроби хоч щось висловити крізь регіт і загальну метушню, і Нік, і Ася зрештою здалися, залишаючи за нервовим напруженням право дійти до невидимої межі й упасти від знемоги.

Поволі нервозність послабшала і поступилася місцем чомусь доброму, єднальному, оптимістичному.

— Перепало йому сьогодні відповідальності, — першим зміг вимовити хоч щось розбірливе Нік. — Записки, гості, визнання...

— Німий свідок історії, — ледь угамувавшись, Ася долучилася до обговорення гіркої долі холодильника.

— Як з'ясувалося, не такий уже й німий.

— Як риби?

— Думаєш, у нього є плавальний міхур? — Нік зробив круглі очі, і Ася знову пирснула зо сміху.

— Я уявила: і зуби, і зябра.

— І вік не той? — веселився Нік.

— Довкілля і найголовніше — вид!

— До речі, щодо виду! — Нік миттєво посерйознішав і діловито підсумував:

— Сміх сміхом, але чому б нам не виключити дійсно божевільне припущення?

— Щодо близнюків?..

— З чим дідько не носиться!

— Згода.

Нік з Асею знову переглянулися, потягнулися кожен за своїм телефоном і вже за мить забивали до Гугл-пошуку однакову фразу: встановлення спорідненості, тест ДНК, ціна, Київ.

Знадобився час, щоб знайти необхідну інформацію. Хоча Гугл і не скупився на пропозиції, але всі вони рясніли заголовками, що обіцяють точність потенційного батьківства, а не потрібного братства. Доводилося заглиблюватися до кожного посилення, фільтрувати відомості й прислухатися до себе з приводу відчуття довіри.

Гортаючи стрічку, Нік і Ася охоче ділилися один з одним цікавими фактами, заповнюючи прогалини в знаннях на задану тему, сміялися, жартували, дивувалися. І нарешті підбили. Вид аналізу, який належить пройти, — «зведені брати й сестри»; ціна — близько 250 доларів; експрес-термін виконання — до п'яти робочих днів; матеріал, найбільш придатний для експертизи, — слина, кров або жувальна гумка. Якщо у підсумку результат виявиться у межах від 0,00 до 30,00% — спорідненість, найімовірніше, відсутня. Коли можна розпочати? Та хоча б зараз, телефон додається, час роботи дозволяє.

— «Відкиньте сумніви за нашим сприянням і живіть спокійно!» — озвучила Ася заклик до дії, резюмуючи здобуту інформацію, і, бадьоро постукуючи пальцями по кухонному столу, подивилася на Ніка.

— Сумнівний, звісно, спокій, — приєднуючись до постукування, відповів Нік.

— Ти передумав?

— Я думаю...

— Про гроші?

— Саме з цим — жодних проблем, я ж десятикласник, що себе шанує, дещо маю за душею.

— Вагаєшся? — була обережною Ася.

— Дивуюся...

— Погоджуюся, ситуація тонка, — Ася припинила стукати по столу й стиснула пальці в кулак.

— Я не збагну...

— Чого саме?

— Чому й досі ніхто не запропонував дієвого способу боротьби з ліпниками жувальних гумок у громадських місцях. Отже, ідея! Навчені люди збирають гумки містом, роблять ДНК-експертизу й результат заносять до банку даних. А потім штрафують направо-наліво порушників, наприклад, при виїзді за кордон!

— Уявила собі, — Ася розвела руки, усміхнулася й почала жестикулювати, зображуючи співробітника пункту пропуску. — Митний контроль, інспектор Нікітіна, Ви помічені у плюванні жуйок, змушені Вас затримати до з'ясування обставин.

— Авжеж! Як на мене, має спрацювати! Що скажете, інспекторе Нікітіна?

Нік, задоволений справленим враженням, хотів узяти Асю за руку. Натомість Ася, не припиняючи всміхатися, посунула руку і, вказуючи на неї очима, мовила:

— Мабуть, з цим нам варто почекати, випускнику на ім'я Нік. Лишень п'ять днів.

— Нік і Нікітіна, — присвиснув Нік. — Діла, однак!.. Хто буде телефонувати?

— Я. На правах повнолітньої. І давай не гаяти часу на суперечки. Чим швидше закриємо тему, тим швидше повернемося, — Ася знову вказала очима на руки. — До цього.

— Згода. Але обіцяй...

— Я не зникну з твого життя, — поквапилася з відповіддю Ася. — Хоч би який не виявився результат... Ти ж це мав на увазі?

— А як ти здогадалася?

— Байдуже. Я — не зникну! А ти?

Нік заперечливо похитав головою.

Ася набрала здобутий в інтернеті номер телефону і, під схвальні кивки Ніка, домовилася про зустріч саме зараз, за умови, що протягом години учасники експертизи не вживали їжі чи будь-яких напоїв, зокрема води, бо інакше у слині міститимуться сторонні домішки й не накопичиться достатня кількість епітеліальних клітин. А значить, про достовірність годі буде й мріяти.

Зі щоденника Т. М. (Таїс Марченко)

Лев зник.

Я не бачила його на ранковому шикунанні. Переконавшись у відсутності, начепила чергову усмішку, увімкнула режим очікування і мужньо виконувала свої службові обов'язки.

Час плівся, наче на ешафот, сонце всмажувало, нагадуючи про вчорашнє тепло від його тіла, звична метушня сприймалася кадрами з нудної стрічки, обов'язкової до перегляду.

А Лева ніде не було.

Увесь день.